

- δυτῆρα πέπλον ἀρτίως Ἐχρίον, ἀργῆτ' οἶος εὐείρω (εὐείρου Brunckius) πόκω, Τοῦτ' ἠφάνισται. Lego, ἀργῆτ' οἶος εὐέρου πόκον. V. Aj. 108. Πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης. Dativum quidem in simili locutione usurpat Aesch. Prom. 15. Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρω. Sic etiam Aristoph. Thesm. 939. γυμνὸν ἀποδύσαντά με Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην. Sed δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα dixit Aeschines in Timarchum p. 83. VI. Aj. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι (με Suidas v. Ποῖ, monente Brunckio) δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ. Sive μοι, quod malim, sive με legas, ἀρήξαντ' accusativus est. VII. Eurip. Hec. 912. Κηλῖδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι. Κηλῖδ' οἰκτροτάταν e membranis Parisiensibus, aliisque codd. nonnullis primus edidit Musgravius. VIII. Iph. A. 808. οὔτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρωσ Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδι (Ἑλλάδι γ' Aldus), οὐκ ἄνευ θεῶν. Ἐμπίπτειν accusativum adsciscit apud Soph. Oed. C. 942. Οὐδέεις ποτ' αὐτοὺς (αὐτοῖς Brunckius ex emendatione Heathii) τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βία. Ita προσπίπτω σοι et προσπίπτω σε dictum est, ἐπιστρατεύω πόλει et ἐπιστρατεύω πόλιν, λέγω σοι et λέγω σε. Hoc habet Soph. Oed. C. 1402. Τοιοῦτον, οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινα Ἐξεσθ' ἑταίρων. Ubi Brunckius: Οὐδὲ φωνῆσαι τι. Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo Polynices ipse infra v. 1429. Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα. Mendose vulgo φωνῆσαι τινα. Imo, recte. Confer v. 1760. Ὡ παῖδες, ἀπέειπεν ἐμοὶ κείνος, Μήτε πελάζειν εἰς τοῦσδε τόπους, Μήτ' ἐπιφανεῖν μηδένα θνητῶν, Θήκην ἱεράν, ἣν κείνος ἔχει. Vides quam periculosum sit usitatum verborum constructionem pro paullo minus usitata e mera conjectura inducere. Tyrwhittum et Brunckium reprehendo, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἔλκεσιν βρούων. IX. Ion. 433. Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι Μέλει προσήκοντ' οὐδέν (προσῆκει τ' οὐδας Aldus); Vide ad Persarum locum. Plura non reperi. Nisi his difficiliora sunt ea quae me fugerunt, non video quid obstet quo minus statuamus tragicos literam I in dativo singulari nunquam elisisse. De dativo plurali nulla controversia est.
706. Γνωσιμαχεῖν. Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum pp. 193. 194.
711. Μέλειν primus edidit Stiblinus. Vide Hel. 198.
713. Παισὶ pro πᾶσι libri nonnulli in Phoen. 1560. Diodorus Siculus V. 28. Ὡστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι σατύροις καὶ πᾶσιν (παισὶν duo codd.) εἰοικυῖαν. Poggium reprehendit P. Leopardus Emendat. V. 13. quod pueris pro Panibus in versione exhibuerit. Sed proculdubio Poggius exemplaria sua Graeca secutus est.
714. Χρήσωνται τύχη. Utantur adversa fortuna. Id est, χρή-